

Advies van het Economisch en Sociaal Comité over het „Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake de toepassing van Open Network Provision (ONP) op spraaktelefonie en de universele telecommunicatiedienst in een door concurrentie gekenmerkt klimaat (ter vervanging van Richtlijn 95/62/EG van het Europees Parlement en de Raad”

(97/C 133/14)

De Raad heeft op 10 februari 1997 besloten, overeenkomstig artikel 100 A van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen over het voornoemde voorstel.

De Afdeling voor vervoer en communicatie, die met de voorbereiding van de werkzaamheden was belast, heeft een studiegroep ingesteld en de heer Pé tot rapporteur benoemd.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 343e Zitting (vergadering van 27 februari 1997) de heer Pé tot algemeen rapporteur benoemd en het volgende advies goedgekeurd met 87 stemmen vóór; bij 2 onthoudingen.

1. Het voorstel van de Commissie

1.1. Het voorstel voor herziening is ingediend met het oog op actualisering van Richtlijn 95/62/EG van het Parlement en de Raad van 13 december 1995 betreffende de toepassing van Open Network Provision (ONP) op spraaktelefonie⁽¹⁾. Bovengenoemde richtlijn dient luidens artikel 32 ervan vóór 1 januari 1998 te worden herzien.

1.2. De voorgestelde tekst dient ter vervanging van Richtlijn 95/62/EG.

1.3. Vergeleken met de oude tekst introduceert de ontwerp-richtlijn iets geheel nieuws door de in de titel aangekondigde „universele telecommunicatiedienst in een door concurrentie gekenmerkt klimaat” te definiëren.

2. Algemene opmerkingen

2.1. Zoals het ESC heeft aangegeven in zijn advies van 31 mei 1995⁽²⁾ is de voorgestelde richtlijn niet gebonden aan een bepaalde graad van liberalisering en laat het aan de individuele lid-staten over, de telecommunicatie-organisaties waarop de richtlijn van toepassing is bij de Commissie te melden, conform het subsidiariteitsbeginsel. Afhankelijk van de precisie waarmee het toepassingsgebied van ONP wordt afgebakend, kan dit er echter toe leiden dat de toepassing van ONP van lid-staat tot lid-staat enigszins verschilt.

2.2. De nieuwe ontwerp-richtlijn legt de indeling van de verschillende exploitanten vast en beoogt te definiëren wat een universele dienst inhoudt, aldus het advies dat het ESC in 1990 en 1995 heeft uitgebracht, in acht nemend.

2.3. In zijn vorige adviezen heeft het ESC erop gewezen dat wegens de afschaffing van monopolies een minimumdienstenbasis moet worden vastgelegd⁽³⁾. De huidige definitie van de universele telecommunicatiedienst omvat de overdracht van gesproken boodschappen, documenten per fax en/of van informatie evenals een reeks faciliteiten ter aanvulling van de basisdiensten, waaronder de gespecificeerde rekening en het toonkiezen. Het Comité stemt in met deze definitie, maar is van mening dat een universele dienst niet noodzakelijkerwijs moet worden gelijkgesteld met een minimumdienst, aangezien dit bij de burgers de indruk zou kunnen wekken dat Europa hun slechts minimale rechten biedt. Dergelijke slechte communicatie zou betreurenswaardig zijn te meer daar het richtlijnvoorstel een veel-nauwkeurigere definitie dan de vorige tekst tracht te geven van een universele dienst op het gebied van spraaktelefonie.

2.4. Wat het toepassingsgebied van de ontwerp-richtlijn betreft, zouden de mobiele diensten hiervan niet geheel moeten worden uitgesloten. Een aantal voorschriften, zoals de regels voor abonneecontracten en informatiediensten, zouden zowel op mobiele als op vaste diensten van toepassing moeten zijn.

3. Bijzondere opmerkingen

3.1. Het ESC is ingenomen met het feit dat in artikel 3 eraan herinnerd wordt dat overal in een lid-staat gebruik moet kunnen worden gemaakt van de universele dienst. Niettemin lijkt de tweede alinea van het artikel te kunnen leiden tot concurrentievervalsing. Als immers in bepaalde lid-staten de exploitanten samen de met de Open Network Provision verbonden kosten zouden delen, terwijl in andere lid-staten de kosten ten laste van de begroting zouden komen, heeft dit voor de consument uiteraard verschillen in prijs tot gevolg. Van belang is

⁽¹⁾ PB nr. L 321 van 30. 12. 1995, blz. 6.

⁽²⁾ PB nr. C 236 van 11. 9. 1995, blz. 38 (rapporteur: de heer Green).

⁽³⁾ PB nr. C 19 van 25. 1. 1993, blz. 126, paragraaf 2.2.

dat deze ontwerp-richtlijn, de toekomstige richtlijn „Interconnectie” ⁽¹⁾ en de mededeling van de Commissie van 27 november 1996 ⁽²⁾ onderling coherent zijn.

3.2. Het Economisch en Sociaal Comité is verheugd over het feit dat conform eerder door het ESC uitgebracht advies rekening is gehouden met de beschikbaarstelling van aanvullende faciliteiten (artikelen 14 en 15 van onderhavig richtlijnvoorstel; een stap vooruit vergeleken met artikel 9 van de vigerende richtlijn). Vanuit het oogpunt van ruimtelijke ordening zou het ESC niettemin gaarne zien dat het begrip „redelijke verzoeken” (art. 5, paragraaf 1) nader gepreciseerd wordt. Bovendien zou

(1) Doc. COM(95) 379 def. (PB nr. C 313 van 24. 11. 1995, blz. 7); advies CES: PB nr. C 153 van 28. 5. 1996, blz. 21.

(2) Mededeling van de Commissie betreffende de beoordelingscriteria voor de nationale systemen ter berekening van de kosten en de financiering van een universele telecommunicatiedienst, en de richtsnoeren voor de lid-staten met betrekking tot het functioneren van dergelijke systemen (doc. COM(96) 608).

Brussel, 27 februari 1997.

op grond van de formulering van artikel 5 het honoreren van alle redelijke verzoeken om aansluiting verplicht worden gesteld, aan alle kabelnetwerkexploitanten dezelfde verplichtingen als voor exploitanten van een universele dienst worden opgelegd en tevens voor nieuwkomers een dergelijke verplichting worden ingevoerd. Een dergelijke last is met veel kosten verbonden en weerhoudt exploitanten ervan hun diensten aan te bieden. Om deze reden wordt voorgesteld om artikel 5, lid 1, eerste zin als volgt te vervolledigen:

„(...) worden gehonoreerd door ten minste één aanbieder voor de afzonderlijke delen van hun grondgebied. Indien nodig, kunnen zij met het oog hierop ten minste één aanbieder aanwijzen.”

3.3. Het ESC stelt eveneens met voldoening vast dat de gidsdiensten een verplicht onderdeel vormen van de universele dienst.

3.4. Ook de verplichting om te voorzien in algemeen toegang tot een uniform alarmnummer (112) wordt als een positief punt beschouwd.

De voorzitter

van het Economisch en Sociaal Comité

T. JENKINS